peale meile weel selle ilmaaegse söja selle mustaräästa, maeasse tood, kes meile kui ta terweks saab, halpo sönno hüab, on hopis minno wasto meelt.“

„Wannaeit,“ ütles Jürri tössiselt, „se walli sanna on öigel aeal minno silmad lahti teinud ja se olli tänno wäärt. Rääsitas lobbiseb kül mis kurjad inimessed tedda öppetand, agga olle rahhul, minna öppetan temmale nüüd illusamaid sanno: „Loda Jummala peale!“ minna ollen sedda temmale tee peal jubba mittokord ette üttelnud. Aega möda öppib ta sedda, siis lähhäb „pettiskelm“ ta melest ärra.“

Ja nenda sündis ka, kui lind terweks sai, kulis Jürri tihti römega sedda kallist sanna temma suust: Loda Jummala peale!

Agga Jürri rööm ei jänud mitte kauaks; sannum tulli, et se pääw, mil keik nende warra, ka nende maea riistu piddi ärramüdama, liggi olli. Wannaeide wodi agga piddi temmale jäetama. Ta isse allandas ennast, et kül nuttes, siiski waikse melega Issanda käe alla. Kaks essimest müma päwa läksid möda ilma et üks ainoke ostja tulli; agga kolmandal päwal tulli ka rikkas parwnik isse, ja ütles, kui öiget ostjat ei olla, siis temma wötta kohha ommale ja panna rentnikko sisse.

Oksjoon hakkas peale — Jürri olli ahjo tahha istunud ja piddas rääsitast omma wasto rindo, ja lind, ni kui saaks ta omma toitja häddast arro, ütles tassakeste temma körwa sisse: „Loda Jummala peale!“

Kui Jürri jälle üllesse watas, jäi ta lahtise suga sedda watama, mis ta silmade ees sündis. Üks noor tallopoeg olli sisse astunud. Kui se koas olli ümber waatnud, istus temma mahha parwemeistrega wastastikko, wöttis maast ühhe järje üllesse, panni sedda laua peale ja ütles: „Hakkage nüüd öige selle tükkiga peale; ehk wahhest weikese eest, saab nisamma palju kui suregi eest, igga assi maksab ni palju kui kegi temmast luggu peab — minna annan 1 taalri selle järje eest.“ Keik naersid; parwepeerremees naeris ka ja ütles: „Igga assi maksab ni palju kui kegi temmast luggo peab, — ehk sa annad ka kaks taalrit.“

„Ei 6 annan,“ hüdis tallopoeg.

„Ehk ka 12!“ ütles parwnik jälle.

„Ei 20!“ ütles tallopoeg.

Rahwa naer tousis ikka suremaks; järg aeti 400 taalrit kalliks. Siis ütles tallopoeg: Nüüd on kül selle ühhe tükki eest; kül maeas on weel muid asjo.

„Miks mitte ütles parwnik.“ „Sinna woid selle hango eest kohhe 500 taalrit anda, ehk selle